

FABIO RAGNO

Inițiere în misterele istoriei : adevăruri șocante despre
istoria uitată a omenirii / Fabio Ragno ; trad. : Filofteia Stati
și Șerban Stati - București : Orizont, 2019
ISBN 978-973-756-114-2

Il. stat. Filofteia Stati
Il. stat. Șerban Stati
Căminile

Prima parte

istoria profană

INIȚIERE ÎN MISTERELE ISTORIEI

**adevăruri șocante
despre istoria uitată a omenirii**

Traducere: FILOFTEIA STATI ȘI ȘERBAN STATI

A treia parte

INIȚIERE ÎN MISTERELE ISTORIEI

Copyright © Editura Orizont, 2020

Locul de apariție

Căminile

Viziunea

Conceptia

Alte

EDITURA ORIZONTURI

101

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RAGNO, FABIO

**Inițiere în misterele istoriei : adevăruri șocante despre
 istoria uitată a omenirii / Fabio Ragno ; trad.: Filofteia Stati
 și Șerban Stati. - București : Orizonturi, 2019**
 ISBN 978-973-736-414-2

I. Stati, Filofteia (trad.)
 II. Stati, Șerban (trad.)

94

Corectură: **DUȘA UDREA-BOBOREL**
 Copertă: **DAN MIHALCEA**

INIZIAZIONEAI MITI DELLA STORIA

Copyright © Edizioni Mediterranee, 2020

Toate drepturile acestei ediții
 aparțin **Editurii ORIZONTURI**

Editura ORIZONTURI – București
 Bdul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 7, ap. 20
 telefon: 021.3177679, 0744531333
 e-mail: orizonturi@editura-orizonturi.ro

Cuprins

Introducere.....	7
1. Originile.....	10
Prima parte Istoria profană	
2. Evoluția.....	19
3. Hominizii.....	28
4. Dubii privind teoria evoluției.....	37
5. Probleme de datare.....	46
A doua parte Istoria sacră	
6. Adam.....	51
7. Paradisul terestru.....	59
8. Cain și Abel.....	64
9. Semnificația minunilor.....	67
A treia parte Istoria tradițională	
10. Cerul.....	77
11. Localizarea regiunii supreme.....	84
12. Ciclurile cosmice.....	90
Viziunea „orientală“.....	93
Conceptia „occidentală“.....	95
13. Al șaptelea ciclu.....	100
1. Krita Yuga sau Vârsta de Aur (Anii Mari I și II)...	102

2. Treta Yuga sau Vârsta de Argint (al treilea Mare An și prima jumătate a celui de-al patrulea).....	104
3. Dwapara Yuga sau Vârsta de Bronz (a doua jumătate a celui de-al patrulea Mare An și prima jumătate a celui de-al cincilea).....	105
4. Kali Yuga sau Vârsta de Fier (a doua jumătate a celui de-al cincilea Mare An).....	112
14. Oameni, zei, eroi.....	117
15. Atlantida	131
16. Misterul piramidelor	143
17. Legenda Romei.....	165
18. Agarttha	181
19. Kali Yuga.....	191

Introducere

Dincolo de istoria „oficială“ mai există și o altă istorie, povestită de ceea ce se numește **Tradiție**, înțelegând prin acest termen nu pe cel curent, de cutumă, obicei sau folclor, ci pe acela cu totul special de *transmitere necontaminată a cunoașterii de ordin superior, căpătată la începuturile umanității din surse nonumane*.

Potrivit acestei doctrine, noi nu suntem prima specie umană care a existat și nici prima care a dat curs formării unei civilizații.

Alte omeniri ne-au precedat, fiecare constituind manifestarea unui **Ciclu**, acesta fiind, prin definiție, termenul în care-și găsesc împlinirea toate potențialitățile inclusiv cele umane ce trebuie să se exprime pentru ca totul să se înfăptuiască.

Așadar, în viziunea ciclică există o logică a Istoriei, căreia îi corespund anumite grade de dezvoltare a raselor și a civilizațiilor, potrivit unor timpi preciși, în concordanță cu cicluri cosmice bine determinate.

Această concepție este comună tuturor Tradițiilor, atât occidentale, cât și orientale și nordice și este necunoscută doar contemporanilor care, în schimb, privesc Istoria numai în sens liniar sau ca pe o haotică succesiune de fapte determinate de chestiuni de ordin economic care nu duc nicăieri.

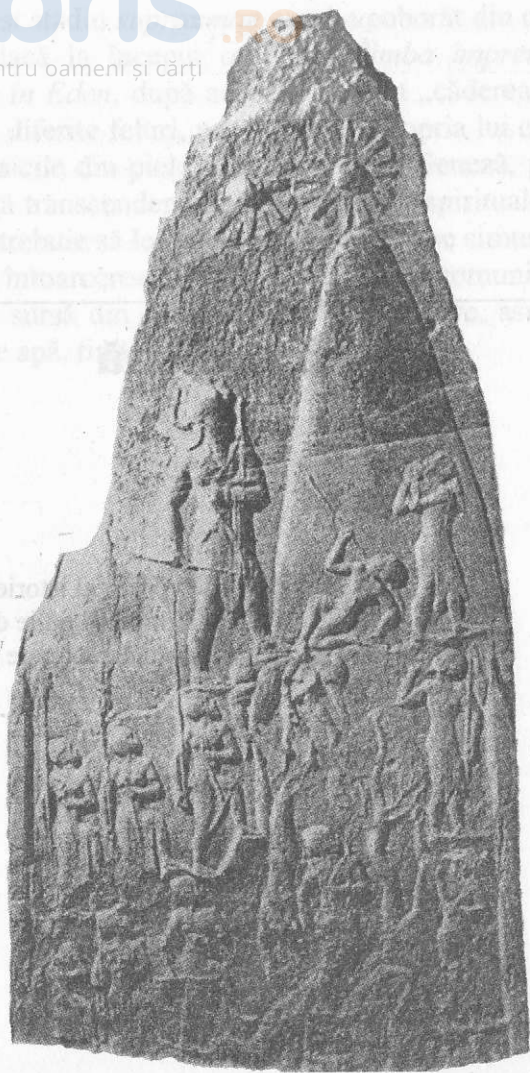
Din acest stadiu *suprauman* omul a coborât din ce în ce mai jos: dacă la început *omul se plimba împreună cu Dumnezeu în Eden*, după aceea a început „căderea“, simbolizată în diferite feluri, pornind de la propria lui condiție fizică („tunicile din piele“, menționate în Geneză, pe care omul, ființă transcendentă, adică mai mult spirituală decât materială, trebuie să le „îmbrace“ pentru că se simte „gol“) și până la întoarcerea lui la acel stadiu de comuniune cu Absolutul, sursă din care se trage și spre care, asemenea picăturii de apă, tinde să se întoarcă.

Prima parte

Istoria profană

„...punctul de vedere al istoriei profane
aderă la fapte și nu le depășește,
are adică un simplu caracter de erudiție.“

R. Guénon

*Stela regelui akkadian Naran Sin (Paris, Muzeul Luvru)
Reproducere din Le Grandi scoperte dell' archeologia,
ed. De Agostini 1986, vol. 3, p. 54.*

2. Evoluția

Astăzi, omul obișnuit are puține posibilități de a ajunge la esența lucrurilor și acceptă aproape tot ceea ce îi dezvăluie presupusa cunoaștere științifică. Necunoscând, nu-și poate forma o conștiință critică proprie, și atunci se întâmplă că, adunând frânturi de informații incomplete, amestecate cu niște cunoștințe rudimentare și cu o instrucție aproximativă, deși nu cunoaște foarte bine fiecare detaliu, el are impresia că pătrunde totuși miezul lucrurilor și crede, prin urmare, că știe.

În cazul acesta, deși nu cunoaște nimic despre teoria evoluționistă, este convins că aceasta a fost demonstrată științific și o acceptă fără probleme, deși foarte vag, chiar dacă în realitate nu o cunoaște deloc.

Dacă acest om comun ar fi nevoit să-și expună părerea într-o discuție adevărată despre originea speciei umane, n-ar ști de unde să-și ia argumentele, nici măcar pe cele mai banale.

În același timp, deoarece consideră că toată lumea gândește ca el și că teoriile științifice sunt demonstrate și incontestabile, îl va numi superstițios și ignorant pe cel care crede o versiune diferită sau cel puțin o versiune proprie, eventual religioasă și deci „prea puțin științifică“.

În realitate, la o privire mai atentă, omul comun nu este nicidecum interesat de aceste probleme. A ști dacă originea speciei umane se datorează unui Creator sau unui fel

de cazualitate cosmo-biologică nu e treaba lui. Problemele pe care le are el sunt de natură imediată, contingentă, țin de micul său univers.

A ști, chiar și ipotetic, că are puteri mentale sau capacități extraordinare este un lucru care îl lasă pur și simplu indiferent.

A ști ce-l așteaptă la sfârșitul vieții este, de asemenea, pentru el o divagație inexprimabilă, care nu-l interesează prea mult.

În fond, adevărul e că nici nu vrea să se gândească la asta. Se crede instruit, informat, modern și, ca atare, respinge tot ceea ce, în viziunea lui, pare a ține de fantasmagorii puerile, demne de o societate prea puțin dezvoltată, așa cum crede el, de exemplu, că sunt credințele religioase.

Nu știe ce să înțeleagă din povestea lui Adam, a Evei și a mărului: nu-și pune problema că sunt simboluri și le consideră doar niște prostii, și atât.

Prin urmare, din moment ce nu-și pune problema de ce există el și ce se va petrece după moartea lui, evident nu caută nici explicații în această privință; iar, dacă aceste alegorii și simboluri mai sunt și greu de înțeles (și, cu siguranță, sunt astfel pentru unul ca el), atunci le respinge cu totul și refuză orice dimensiune spirituală.

În acest context, omului comun îi este, prin urmare, mult mai ușor să creadă în povestea *maimuței evoluate*; într-un anumit fel, pentru el această poveste este mult mai credibilă decât oricare alta și are, mai ales, impresia că această ipoteză a și fost demonstrată, probată și acceptată de toată lumea.

În realitate, dacă s-ar cunoaște mai puțin superficial subiectul în discuție, s-ar înțelege că lucrurile nu stau deloc așa și că, dimpotrivă, între cele două variante, povestea maimuței este chiar *mai puțin credibilă* decât cealaltă.

Astfel, dacă se compară cele două ipoteze, se poate constata cu ușurință că Tradiția Sacră se folosește de simboluri care au avantajul inegalabil de a-i ajuta pe cei mai puțin instruiți să înțeleagă sensul imediat al poveștii, acel *terre à terre*, elementar, în vreme ce, la un nivel superior, simbolurile sunt înțelese în semnificațiile lor mai profunde.

La polul opus, știința operează cu noțiuni exacte, cunoscute, am putea spune *materiale* (și chiar așa e), adică folosește elementele pe care le are la dispoziție. Așa se face că, dacă mâine ar apărea o descoperire revoluționară, știința ar fi constrânsă să retracteze toate lucrurile eronate pe care le-a susținut până în momentul acela despre subiectul respectiv și pe care, până atunci, le considera adevăruri.

Acesta nu este un lucru lipsit de importanță. Să luăm în considerare, de exemplu, că până la Copernic știința afirma solemn că Pământul este plat și îl socotea pe Platon ignorant, deoarece într-una dintre scrierile sale afirma că Pământul este asemănător unei mingi.

În realitate, știința nu și-a spus încă ultimul cuvânt asupra originii omului.

În momentul de față, predomină teoria evoluționistă, care dă multora impresia, ținând cont de cunoștințele lor vagi, că este o teorie sigură și definitivă.

În realitate, este vorba despre o teorie șubredă din multe puncte de vedere și care nu este nici măcar foarte bine conturată, atâta vreme cât, ca teorie generală, este rezultatul teoriilor diferiților adepți ai evoluționismului.

Simplificând, să luăm ca exemplu teoria cea mai cunoscută și cea mai acreditată, anume aceea care derivă din studiile unui naturalist englez de la sfârșitul anilor 1800, Sir Charles Darwin.

În esență, prin comparații la diferite niveluri, s-a stabilit că în organismele vii, pornind de la plante (Darwin era un botanist care avea și studii incomplete de medicină și de teologie protestantă), se petrec mutații.

Odată stabilit principiul, a fost ușor ca Darwin să-l extindă mai întâi la moluște (în special la polipi) apoi la întregul regn animal, incluzând și specia umană; este evident că nu era în stare să vadă în specia *Om* ceva diferit de orice alt fel de animal, protozoare sau plantă.

Oricât ar părea de ciudat, nu au fost furnizate niciodată (și nici nu putea fi altfel) probe concrete (și, adăugăm noi, autentice) ale mutațiilor genetice umane. Din contră: multe rezultate ale studiilor lui Darwin asupra plantelor demonstrează, în cazul generațiilor succesive, *întoarcerea* la caracteristici care păreau pierdute.

Dincolo de toate acestea, trebuie subliniat cât de puțin este cunoscut publicului larg faptul că din teoria evoluției speciei umane lipsește elementul esențial, reprezentat, fără alte înflorituri, de mărturiile care ar putea dovedi trecerea de la stadiul de *maimuță* la acela de *om*.

Adevărul este că a existat o oarecare preocupare pentru căutarea acestei probe care, din păcate pentru teoria evoluționistă, a devenit, în mod paradoxal, mai cunoscută, pentru că nu există, și nu pentru că ar fi fost descoperită (este vorba despre celebra așa-zisă *verigă* lipsă).

S-au descoperit numeroase și felurite mărturii ale existenței presupușilor antroipoizi sau, dacă preferați, deși este același lucru, ale oamenilor-maimuță, ca să se poată înjgheba schița evoluției pentru întreaga istorie (și aceasta presupusă) a omenirii, care, în opinia multora este o nonistorie, în sensul că sunt mult mai multe lucruri pe care nu le explică, decât cele pentru care furnizează probe definitive.

Este suficient să ne referim, în această privință, la faimoasa chestiune a **supei primordiale**, adică la teoria potrivit căreia viața pe Pământ a apărut dintr-un amestec de substanțe elementare care, în prezența anumitor factori – cum ar fi apa, căldura, curentul electric determinat de fulgere primordiale și alte cauze corelative – ar fi dus la apariția vieții.

Potrivit logicii și tuturor așteptărilor, explicațiile „științifice“ ar trebui să fie corolarul celui mai mare și mai de nepătruns mister, acela al apariției vieții.

Dar cum se comportă știința evoluționistă în privința acestui punct, care este primul postulat dintre toate, adică baza oricărui raționament?

Ei bine, tocmai asupra acestui punct se dă, cu cea mai mare seriozitate, un răspuns cu totul și cu totul deconcertant, pentru că, într-un mod foarte puțin „științific“, se afirmă solemn că viața s-a născut *întâmplător!*

Oamenii de știință, care și-au luat apoi sarcina să evalueze realist posibilitatea ca un eveniment de acest fel să fi putut avea loc, au fost nevoiți să recunoască, toți, absurditatea unei idei de acest fel sau, mai clar exprimat în termeni statistici, imposibilitatea ei firească, așa cum o singură probabilitate s-ar opune unei cifre reprezentate de un zece urmat de mai mult de trei sute de zerouri.

„Asta ar fi ca și cum – a admis chiar și un sovietic, biologul Alexandr Oparin –, dacă am arunca în aer o lădiță cu caractere tipografice, când ar cădea pe pământ acestea ar alcătui singure toate operele lui Shakespeare“.

Chiar dacă ne-am strădui, cu cele mai bune intenții, este cu adevărat foarte greu să ne imaginăm că viața – chiar și cea mai banală existență a unui firav fir de iarbă dotat totuși cu o structură atât de complexă, încât omul nu ar fi în stare să o reproducă niciodată – poate să apară așa, ilogic, adică nefiresc!

Lumea se datorează unei întâmplări? Este aceasta o ipoteză logică?

Dacă întâmplarea ar governa lucrurile, nu s-ar înțelege de ce Soarele răsare mereu la est, anul are mereu aceeași durată, toți oamenii se nasc cu două mâini și două picioare: acest lucru, tocmai pentru că este o întâmplare, ar constitui o nesfârșită ruletă de posibilități.

Dimpotrivă: chiar faptul că totul se întâmplă conform unor anumite constante ne face să presupunem, chiar și într-o logică strâmbă, că, mai mult decât despre *întâmplare*, ar trebui să se vorbească despre *legi*.

Și este un adevărat paradox să se explice, de exemplu, că *legile evoluției* au fost fixate de *întâmplare*, în comparație cu legile fizicii, chiar și acestea presupuse a proveni dintr-o întâmplare neprevăzută.

Chiar dacă vrem să ne imaginăm că *întâmplarea* s-a manifestat o singură dată, dând naștere cu acel prilej tuturor condițiilor care s-au succedat, nu se poate susține serios că *întâmplarea* stă la originea unui Univers care este plin de legi, care la rândul lor, cum le arată și numele, sunt opusul întâmplării...

Știința însăși se bazează pe legi pe care le descoperă mereu în toate domeniile; se poate zice chiar că știința neagă întâmplarea sau cel puțin că o privește cu mare suspiciune și neîncredere.

*

Cât privește chestiunea *supei primordiale*, ideea de bază este aceea a evoluției, cuvânt magic, menit să concilieze ordinea cu haosul și reușind să determine acceptarea celor mai stranii ipoteze, la care vom face în curând referire.

Nu știm cum, dar, la un moment dat, către perioada cuaternară (acum 4 milioane de ani), se presupune că au

existat niște creaturi denumite *Dryopithecinae*, care, în ciuda numelui academic, erau niște maimuțe-umanoide din care ar fi provenit (adică ar fi evoluat) pe de o parte omul și pe de alta – nu se înțelege de ce – actualele maimuțe, biete rude pierdute pe parcursul evoluției.

Interesant este faptul că nu există probe certe despre această rasă ciudată, doar dacă nu se consideră ca atare unele fragmente de cranii sau de oase, identificate ca aparținând *Dryopithecinae*-lor numai datorită interpretării pe care o dau evoluționiștii.

În acest sens trebuie să notăm un alt lucru singular: toate presupusele probe ale evoluției sunt *ulterioare* elaborării acestei teorii. Este bine s-o subliniem, pentru că ne servește la înțelegerea mentalității evoluționiste și a istoriografiei moderne care, după ce au teoretizat evoluția omului din maimuță, au purces să găsească rămășițe care să confirme această teorie.

De fapt, lucrurile trebuiau să se petreacă invers: prezența rămășițelor de umanoizi putea oferi motivul pentru a elabora o teorie, o doctrină sistematică pe care, după ce se evaluau și se asamblau probele, o puteau explica și o puteau integra într-un tablou unitar.

Dar nu s-a petrecut așa. Și asta spune multe despre sistemele folosite de descoperitori, despre evaluările lor și despre acelea care, mai mult decât ca probe, apar drept ipoteze.

Este cazul așa-ziselor *Dryopithecinae*: fiindcă era nevoie și trebuia să se găsească o origine comună pentru oameni și maimuțe, au fost atribuite urme, de altfel indiscutabile, acestei presupuse stirpe.

Semnalăm și un alt lucru important: pentru a nu cădea în grotesc, știința trebuia să circumscrie posibilitatea ca

Libris
Respect pentru oameni și cărți

fiecare fărâmă de os să servească la demonstrarea fiecărei ipoteze. În același timp însă, nu putea să stabilească criterii prea rigide, pentru că, altfel, toate presupusele resturi de umanoizi, de cele mai multe ori biete fragmente, n-ar fi putut demonstra nimic.

S-a inventat astfel un nou criteriu științific, genial în felul lui, care constă nu în a lua în discuție obiectul în sine, ci ambientul lui. Cu alte cuvinte, s-a stabilit că omul este o primată care construiește și folosește instrumente; în consecință, dacă rămășițele se găsesc împreună cu uneltele, acele resturi se pot clasifica drept *umane*.

Trebuie să precizăm că, în sfera paleontologiei, aceste rămășițe sunt mai ales fragmente, de obicei foarte mici, care nu pot da niște indicii prin ele însele; același lucru se poate spune și despre așa-zisele unelte, deseori identificate ca resturi de probabile măciuci, adică drept fragmente de piatră ascuțite, care cu greu se pot deosebi de un pietroi șlefuit din cauze naturale.

Așa stând lucrurile, este ușor să cazi în echivoc, dacă nu chiar să-l creezi, și este lesne de imaginat cu ce scopuri.

Puțin se știe, de exemplu – și nici n-ar putea fi altfel – despre cazul așa-zisului *Om de Piltdown*, de la numele localității engleze unde au fost descoperite, prin anul 1912, niște fantomatice rămășițe, imediat clasificate ca aparținând unei presupuse rase de om-maimuță numită solemn, în termeni academici, *Eoanthropus Dawsoni*, în memoria iscusitului descoperitor Dawson.

Aceste resturi – practic o bucată din calota craniană a unui om și părți dintr-o mandibulă de maimuță – ar fi trebuit să reprezinte proba probelor pentru existența faimoasei *verigi lipsă*.

Istoria *Omului din Piltdown* a durat până la sfârșitul anilor '50, când s-a demonstrat definitiv că unele fragmente erau umane și altele de maimuță, puse împreună intenționat de către antropologul Dawson pentru a deveni celebru sau poate chiar nemuritor. Cercetătorii sunt și ei oameni, și oamenii au slăbiciunile lor, iar cercetătorii din domeniul științei par să aibă deosebita slăbiciune de a dori să cucerească neapărat o faimă care, după părerea lor, nu le este corect recunoscută.

În cazul evoluției, unde este vorba despre găsirea unor elemente a căror existență și chiar probabilă compoziție să poată fi considerate certe, tentațiile și „făcăturile“ sunt foarte posibile și în plus trebuie să luăm în considerare și amplele lacune, confuzia și *găurile* de mii de ani în care s-ar situa apariția primilor oameni.

Potrivit actualelor cunoștințe științifice, primii oameni sau acele stranii ființe bivalente – jumătate om, jumătate maimuță, cu acea prevalență umană destinată să evolueze – sunt **Australopitecii**, ale căror cele mai vechi rămășițe – descoperite mai ales în Africa – sunt datate, aproximativ, nu se știe bine în ce fel, ca provenind de acum 4 milioane de ani.

Nu este întâmplător că aceste resturi se găsesc mai ales în Africa, habitat bine-cunoscut al maimuțelor, iar dacă evaluarea s-ar petrece potrivit logicii, și nu așteptărilor evoluționiste, acestea ar putea fi ușor atribuite mai degrabă maimuțelor, decât presupuselor rase de oameni-maimuță. Dar se dorește cu orice preț găsirea unui stadiu animal în evoluția umană și aceasta face să se identifice în aceste rămășițe ceea ce, cu maximă probabilitate, nu este nici-decum așa.

În cazul vestigiilor recunoscute ca fiind cele mai vechi, cele descoperite în apropiere de râul Omo, în Etiopia, oricât de mult s-au străduit cercetătorii, nu s-a găsit alături de ele nicio unealtă, element care, așa cum am spus, ar fi trebuit să constituie criteriul după care oasele să poată fi atribuite fie unor oameni, fie unor maimuțe.

Așadar, în loc să catalogheze fragmentele ca aparținând maimuțelor – cum ar fi fost logic, date fiind premisele –, s-a tras concluzia că putea fi vorba, de asemenea, despre

resturi umane, târâte departe de habitatul lor de animale sălbatice, poate de hienele care i-au mâncat.

Lucrurile, oricât de straniu ar părea, stau exact în acest fel, pe care, în cel mai bun caz, putem să-l definim ca discutabil.

Stadiul următor, pentru a spune așa, al acestui presupus Australopitec, este faimosul **Pitecantrop** sau *Homo Erectus*, care apare în epoca de mijloc a pleistocenului, cam acum un milion de ani. Acest alt reprezentant al omului-maimuță este denumit și *Sinantrop* sau *Omul de Pekin*, din cauză că descoperirea s-a făcut în China, prin anii '30.

Și în cazul acesta, cum se întâmplă adesea în descoperirile evoluționiste, se găsesc surprinzătoare apropieri chiar și mai bizare – dacă nu de-a dreptul neverosimile – concluzii.

Rămășițele ar proveni dintr-o oarecare cantitate de fragmente aparținând unor cerbi și altor animale care, probabil, au fost devorate. Această circumstanță ar fi dovedită de fracturile precise, presupus intenționate, ale oaselor lungi și ale craniului, făcute probabil cu scopul de a scoate de acolo creierul pentru a-l mânca.

Din acest amestec de elemente ar fi trebuit să se deducă logic că era vorba chiar despre resturi de animale, printre care și anumite specii de maimuțe, care au fost devorate.

Și totuși, concluzia a fost că acele rămășițe de maimuță erau în realitate resturi umane, de *sinantropi*. Faptul că au fost amestecate cu resturi de animale devorate este explicat prin aceea că *sinantropii* erau canibali!

Un lucru și mai condamnable: s-a susținut și se susține în continuare că *sinantropii* nu se limitau la un canibalism, ca să spunem așa, de supraviețuire, ci practicau